

Meisjes met snorren

DAAN WINDHORST

Ik heb een ontzettende hekel aan boeken. Ik haat de manier waarop ze ruiken. Die prielerige lettertjes, dat stugge papier. Paperbacks, encyclopedieën, dikke Harry Potters, van die kleine cadeauboekjes die niemand wil maar iedereen krijgt, de grote klassiekers en de handige kookboekjes; ik haat ze van kaft tot kaft. Wat mij betreft is het boek een verouderd, stoffig en onzinnig medium. Het is een onhandige manier van informatie overbrengen en een bijzonder inefficiënte manier van verhaal vertellen. Het is, kortom, zoals paardrijden.

Ik snap heus waarom men vroeger koos voor het paard als gangbaar vervoersmiddel, maar inmiddels hebben we er eens goed over nagedacht en de auto uitgevonden. En de fiets. Of zelfs de step. Wat dan ook. Sinterklaas mag op een paard en daar houdt het wel zo'n beetje op.

Mijn ex reed paard. En las.

Lotte had altijd rode vlekken in haar hals. Grote rode vlekken. Ik heb haar eens gevraagd waarom dat was. Ik lag al in bed, oranje licht van een lantaarnpaal scheen door een ruit en zij was net druipend onder de douche vandaan gekomen. Ze liep wat onhandig, want ze had zich op ninja-achtige wijze ingepakt in roze badhanddoeken. Dat deed ze altijd als ze onder de douche vandaan kwam. Bang dat een of andere paparazifotograaf naaktfoto's van haar zou maken door het slaapkamerraam van ons appartement op de derde verdieping. Door een kier in de dichtgeslagen gordijnen.

Het enige stukje lichaam wat voor mij zichtbaar was, tussen de roze handdoeken door, was haar hals. En die zat vol vlekken. Als een roodbeslagen raam.

'Waarom is dat?'

'Wat?' Ze keek er boos bij. Haar ene wenkbrauw iets lager dan de ander.

'Die rode vlekken in je hals. Waar komen die vandaan?'

'Jezus, Maarten.' En daar was de kous dan mee af. Zo ging het vaker bij Lotte en mij. We waren toen ook wel heel verliefd hoor, en één keer had ze een vlek in haar hals die precies de vorm had van Nederland. Daar heb ik toen een foto van gemaakt en zij heeft die met lippenstift gekust.

Die foto en haar boeken stop ik nu eindelijk in een kartonnen bruine doos.

Toen ze wegging zei ze dat ze al haar boeken mee had genomen, maar er lag nog een aantal boeken verspreid door ons huis. Mijn huis. En ik kan me niet voorstellen dat de boeken van mij waren. Omdat ik geen boeken heb. En als ik al boeken gehad zou hebben, dan toch zeker niet over kalligrafie in de zeventiende eeuw of schaaphoeders op Texel. De ontwikkeling van de vrouw in de topsport. Lotte was zo iemand die goed was in triviant. Triviant! Ook in de doos. Bij de foto en de boeken over schaaphoeders, maar ook bij twee onderbroeken, een mosterdgele kuitbroek, een enorme verzameling lint en een aap. Technisch gezien is de apenknuffel van mij, maar ik heb hem ooit van haar gekregen. Ze had hem Johann Sebastian Bach genoemd. Naar de hond van haar tante. Ik kijk de aap aan en heel even lijkt zijn gezichtsuitdrukking te veranderen. Smalend. De grijze kralen die gebruikt zijn als ogen hebben iets leegs. Iets dwingend. Iets fascinerends. Ik wil er voor altijd naar blijven kijken.

Ik doe de doos dicht.

Het is lente geworden en ik heb geen zin om dat te beschouwen als symboliek. Toch is het opvallend. De strengste winter die ik ooit had meegemaakt was met haar. En toen we uit elkaar gingen werd het lente. Of nou ja. De sneeuw begon een beetje te smelten en de zon een beetje te schijnen. En er was een vogel ergens. Heel eerlijk gezegd is het nog niet echt lente geworden. Het is die tijd van het jaar dat de zon

heel heftig door de ramen schijnt. Dat als je binnen zit, dat je dan denkt dat je wel zonder jas naar buiten kan. En dat als je buiten bent, dat je terug naar binnen gaat. Om je jas te halen, of gewoon omdat het binnen al wel lente leek. Ik begin steeds meer te zweten van het sjouwen en dat lijkt me niet de bedoeling. Het zijn tenslotte de spullen van Lotte. En het zijn de spullen waar ze zelf geen enkel belang meer aan hecht, want ze is in de afgelopen twee maanden mooi niet teruggekomen om ze op te halen. Ik laat de doos voor wat hij is en ga op het aanrecht zitten. Op het aanrecht zitten is, wat mij betreft, één van de leukste dingen die je in een keuken kan doen. Het voelt alsof het niet klopt, en dat doet het ook niet want aan een aanrecht sta je en je gaat er niet zomaar op zitten. Even ben ik me heel bewust van mezelf. Op het aanrecht. Ja, hier ben ik tevreden over. In het zonnetje.

Het voelt als een kleine daad van rebellie, al weet ik niet zo goed tegen wie of wat. Waarschijnlijk tegen Lotte, want sinds ze weg is heeft mijn leven eigenlijk alleen maar bestaan uit een daad van rebellie tegen Lotte. Foto's verscheuren, potten van haar favoriete jam uitdelen aan anderen, dat soort. En wie hou ik voor de gek, het afgelopen jaar heeft compleet in het teken gestaan van rebelleren tegen elkaar. De tijd dat het leuk was, dat rode vlekken nog ludieke vormen hadden, is allang voorbij.

Vanaf mijn aanrecht kan ik door het keukenraam naar buiten kijken. Het uitzicht bestaat uit de achterkanten van de huizen. Deuren, ramen, balkons. Iemand die een anarchistische poster achter zijn raam heeft geplakt. Achterkanten van vier straten die samen een carré vormen. Een binnentuin van een bakstenen kasteel. Maar dan een kasteel vol inwoners die elkaar niet kennen en niet met elkaar willen praten. Van mijn onderburen weet ik niks, behalve dat ze kinderen hebben. Mijn overburen? Al sla je me dood. Ik ken alleen Joke

van schuin tegenover en die is inmiddels verhuisd en heette bovendien helemaal geen Joke.

Joke was in de tijd dat we hier woonden ons huisdier geworden. In tegenstelling tot Lotte was Joke namelijk niet bang voor sniperfotografen en ze leefde haar hele leven met haar gordijnen wagenwijd open. We wisten niet wat Joke voor werk deed, maar ze zat in ieder geval hele dagen in haar badjas voor de computer. Nu is Joke weg. En Lotte ook. En ook dat wil ik liever niet beschouwen als symboliek. Stomme doos. Stomme dingen. Typisch dat die doos van Lotte nou net in de keuken staat. Lotte was nooit in de keuken. Lotte was zo iemand die op de bank at. Lotte at net zo goed een boterham met kaas of een magnetronmaaltijd. 'Doe voor mij geen moeite hoor'.

Stomme doos.

Die doos met de spullen van Lotte hier uit het raam flikkeren. Dat zou veel tijd besparen. Ik heb geen auto en mijn fiets is kapot. Mijn OV-chipkaart leeg. Als ik nu die doos het raam uit zou doen, zou ik niet naar haar toe hoeven lopen. Ze woont aan de andere kant van de stad, ik weet zelfs niet precies waar. Een aantrekkelijk idee; de doos zou waarschijnlijk in de tuin van mijn onderburen terecht komen.

Ik spring van het aanrecht en loop naar de doos die op de keukentafel staat. Johann Sebastian haal ik er toch maar uit. Hij gaat in mijn broekzak. Dat past maar net; zijn hoofdje kijkt naar buiten.

Ik heb een heel grote koffer met knutselspullen. Papier, plakband, verf. Ik knutsel graag. De term knutselaar is een beetje onaardig voor een beeldend kunstenaar, maar wel een heel goede. Vind ik. Lotte stelde me altijd voor als kunstenaar en ik knikte dan natuurlijk netjes. Ik nam een slok van mijn wijn en antwoordde dan vriendelijk op de vraag wat ik van Damien Hirst vond. Maar als we dan terugkwamen van die

ADVERTENTIES

hetMarkiezenhof
HISTORISCH CENTRUM
www.markiezenhof.nl

www.nief.nl
NEDERLANDS INSTITUUT VOOR
Animatie
FILM

**Word vriend van
Kasteel Heeswijk**
Kasteel Heeswijk,
een verleden met een toekomst.
Kasteel Heeswijk www.kasteelheeswijk.nl

luycks gallery
hedendaagse kunst, Tilburg
www.luycksgallery.com

Museum Slager
Opgericht 25 oktober 1968
www.museumslager.nl
acht schilders uit één familie in een
museum in 's-Hertogenbosch

CiST
CULTUUR IN SCHOOL TILBURG

familiebezoeken of langdradige avonden met haar vrienden in de kroeg, kon ik nooit meer werken. Bij alles wat ik maakte overviel mij de angst dat ik er niet lang genoeg over nagedacht had. Dat ik slimmer moest zijn dan dit. Dat ik meer op Damien Hirst moest lijken. Ik heb dat Lotte nooit verteld. Te bang dat ze het met een knutselaar niet zag zitten. Er was een tijd dat ik mij niet voor kon stellen hoe ik zou moeten leven zonder haar.

Knutselaars zijn sentimentele wezens.

Er hangen nog vier plakbandjes aan de tafelrand, maar de bruine doos is binnen een kwartier helemaal ingepakt in blauw pakpapier uit mijn knutselkoffer. Eigenlijk was het 't behang van onze slaapkamer. Het behang dat Lotte uitgekozen had. Therapeutisch knutselen dus.

Om het blauwe pak had ik een rood lint gebonden. Het was een mooi pak geworden.

Mooi genoeg om met alle plezier het raam uit te smijten. Dat maakt een soort plonf-geluid. Het viel sneller dan verwacht. Het ging niet kapot. Het staat nu, als een gift van de goden, in het gras van de onderburen en ik kijk er vanuit mijn raam naar. Klaar. Klaar met Lotte en haar lint en haar boeken en haar belachelijke broek. Ik kijk op.

Een meisje met grijze ogen, een bolhoed en een snor kijkt me op dat moment aan vanaf het dakterras van de burens. Ik kan me niet herinneren dat de burens een dakterras hadden. En dit dakterras helemaal niet. Een dakterras met twee leren driezitters, een stalamp en een koffietafel? Dat had ik me herinnerd. Het ziet er gek uit. Alsof het meisje met de oplaksnor, het is een oplaksnor, er al een hele tijd woont. Maar dat kan helemaal niet. Het meisje is prachtig en ik heb geen idee waarom. Ik zou graag zeggen dat het is vanwege haar mooie huid of haar geweldige borsten. Maar het is vooral die bolhoed. En die snor. Ze is prachtig.

'Een cadeau.'

'Ja,' antwoord ik. Meteen daarna besef ik waar ze het over had.

'Voor Jaap,' giechelt ze. Het dakterras van de burens is een meter of zeven van mijn raam verwijderd. Ik kan haar prima verstaan.

'Jaap?'

'Zo heet je onderbuurman.'

Nu pas valt het me op dat ze boterhammen aan het smeren

is. Ze zit op de comfortabel ogende driezitter. Op de koffietafel voor haar staan verschillende boterhambordjes met beleg erop. In de gauwigheid zie ik plakjes kaas liggen, schijfjes komkommer, tuinkers, een potje mosterd en heel veel witte boterhammen zonder korst.

'Wat doe je?' vraag ik. Haar grijze ogen blijven me doordringend aankijken.

'Ik smeer boterhammen. Dat zie je.'

'Dat - dat zie ik.' Ik word met de seconde minder welbespraakt van haar.

'Wil jij ook?'

Ik spring. Zeven meter tussen het raam en het dakterras. Ik haal het waarschijnlijk. Net.

Als kind zat ik achter in de auto het liefst tussen mijn broertjes in. Als ik dat niet zat, moest ik namelijk naast een autodeur zitten. En als ik naast een autodeur zat werd mijn aandacht continu getrokken door de deurklink. Ik wist dat ik de deur niet open mocht doen.

En ik kon mijn handen toch niet van die deurklink af houden.

Ik was echt in staat geweest om mijn leven te riskeren voor dit meisje. Ik was bijna gesprongen. Ik sta nog in de keuken en zij nog op het balkon. Johann Sebastian Bach nog in mijn broekzak.

'Hoe kom ik daar?'

'Springen.'

Ik hoor kinderen spelen en voel de wind in mijn gezicht. Haar glimlach wordt breder terwijl ze een plakje kaas omhoog houdt.

'Of klimmen.'

Er is een film waar een onzichtbare man in meedoet.

Waarschijnlijk heet de film 'The Invisible Man'. Om toch gezien te worden - hij is tenslotte onzichtbaar - heeft hij zijn hoofd in wit verband gewikkeld. Zo stel ik me Lotte ook voor. Dat je haar gezicht net achter haar oorlel vast kan pakken en dat je dan heel langzaam trekt en dat je haar huid dan langzaam afwikkelt. Dat je die huid dan netjes op kan vouwen. Dat de ogen uit hun kassen vallen, als knikkers weggrollen en dat er dan niks over blijft. Gewoon een lijf met niks erboven. Alleen maar tocht.

Er speelt iemand viool door een zolderraam. Heel hard en vals. De vensterbank is van beton en voelt koud aan mijn blote tenen. Mijn hoofd is buiten, mijn kont hangt nog in de keuken. Zij grinnikt. Licht haar tanden bloot en stopt een plakje rosbeef in haar mond. Ik heb honger.

Zij, met volle mond: 'Nou, kom op dan!'

Mijn handen, waar ik het kunststofframe van mijn keukenraam mee vasthoud, beginnen te zweten.

'Jaja.' Er is een richel. Die begint als de vensterbank, maar loopt verder over de muur door dan het raam. Als ik aan het einde van die richel ben, red ik het om naar haar balkon te springen. Ik zet een stap naar rechts. Een halve meter dichterbij. Of verder van huis. Mijn linkervoet glijdt weg en ik sterf.

Nee. Ik kan me nog net vastgrijpen aan het raam. Ze lacht weer, met haar mond vol boterham, en klapt als een vrolijke baby in haar handen. Langzaam zak ik door mijn knieën. Op handen en voeten kruipend voel ik me veiliger. Ik stel me voor wat ze doen zou als ik het eenmaal haal. Als ik voor haar neus. Zou ze inderdaad gewoon een boterham voor me smeren? Nee, dit betekent meer. Die boterham, dat moet haast wel een metafoor zijn. Zo'n type is ze. Als ik op dat balkon ben knoopt ze vast langzaam mijn blouse los. Haar koude handen tegen mijn blote buik. Met mosterd een hartje op mijn buik tekenen. En dan zoent ze me. Dan zoent ze me zoals ik nooit gezoend word. Zoals alleen meisjes met snorren kunnen zoenen. Ik kruip verder.

Bij het eind van de richel aangekomen schrik ik. Van een afstand leek het springen van hier naar het balkon goed te doen. Van dichtbij lijkt het balkon verder weg dan ooit. Even twijfel ik. Dan maar omdraaien. Niet om terug naar huis te gaan, nu ik met deze onzin begonnen ben maak ik het af ook, maar om naar de regenpijp te kruipen. Vanaf daar kan ik het dak op, en bij het balkon weer naar beneden klimmen. Ik kijk om, haar kant op, maar zie op het balkon alleen maar de rug van het meisje dat naar binnen loopt.

'Waar ga je heen?' Ze kan het niet maken om nu weg te gaan. Ik wiebel verontwaardigd haar kant op. Zij lijkt het niet door te hebben. Ze haalt haar schouders op.

'Poepen.'

En ze trekt de deur achter haar dicht. Het wordt iets kouder. Het vioolspelen is nog steeds niet gestopt, het is zelfs lelijker geworden, en de klim langs de regenpijp voelt koortsig. Mijn shirt plakt aan mijn lijf, de wind koelt me tegelijkertijd weer snel af. Rillen en zweten. Die gedachtes zullen dan ook wel koortsdromen zijn.

Beelden van Lotte in mijn hoofd. Lotte die het dopje nooit op de tandpasta doet. Lotte die alles wat ik zei omdraait tot een belediging. Lotte die mij uitlacht als ik zit knutselen. Lotte die die stomme aap van 'r omarmt in bed. De beelden van Lotte maken dat ik steeds sneller begin te klimmen. Ik kan met mijn handen bij de dakgoot en ik trek me daar dan ook aan op.

ADVERTENTIES

vanabbemuseum

Bilderdijklaan 10
NL-5600 AE Eindhoven
www.vanabbemuseum.nl

ARGUMENT
vertoningsruimte

Korte Schijfstraat 17 5038 SV Tilburg 0135353785
argument@xs4all.nl www.argument-tilburg.nl

RUIMTE-X
kunstenpodium Tilburg
www.ruimte-x.nl

GALERIE KOKON TILBURG
HEDENDAAGSE KUNST

Open wo t/m za 13.00 tot 17.00 uur

Stationsstraat 38, 5038 ED Tilburg
Tel. 013 5436732 - www.galeriekokon.nl

DE PONT

FACTORIUM
TILBURG

PODIUMKUNSTEN
www.factoriumtilburg.nl

KAZOO
COMMUNICATIE

www.hoeckazoo.nl • Tel: 0499 396403

Nationale Associatie voor
Beeldend Kunstenaars

KIJK OP WWW.NABK.NL

Deze adverteerders ondersteunen het voortbestaan van dit tijdschrift. Als u hier ook bij wilt staan kunt u contact opnemen met Ari van Valen 06 4494 0444 of a.vw@planet.nl

